

Конспект лекції 4.1 Лідер із місією у серці (Частина 1)

Люди часто запитують:” Куди ви ходите, до якої церкви?” Але насправді — це неправильно поставлене питання, бо люди мають на увазі якусь церковну будівлю, називаючи її словом “церква”.

Однак, якщо ми з вами, вивчаючи Біблію, розглянемо слово «церква», то виявимо, що Біблія ніколи не має на увазі під цим словом якусь будівлю. Однак, сьогодні в умах багатьох людей слово “церква” справді означає якусь будову замість Біблійного розуміння церкви, як зібрання віруючих, як сім'ї. Іноді я використовую, можливо, не зовсім приємне порівняння - порівняння з бандою. Ви не можете сказати, куди ви їдете у банду. Якщо людина вступила у це суспільство, вона залишається назавжди його частиною, де б не знаходилася. Також і наше розуміння слова "Церква" відрізняється від розуміння багатьох людей, а тому доводиться пояснювати, що на підставі Біблії ми віримо інакше, і що, хоча ми дійсно використовуємо будівлю - від дуже маленьких будиночків до величезних будівель, на яких є вивіски з назвою церкви, і ці будівлі мають свої адреси, все ж таки ми розуміємо, що церква - це зібрання віруючих людей.

Ми самі є церквою. І коли людина приходить у наше зібрання, приймає Христа, ми приймаємо її до нашої церковної сім'ї. І хоча ми запрошуємо когось на богослужіння якоїсь помісної церкви, в якусь будівлю, ми все ж таки розуміємо, що конкретна мета — це привести цю людину до зустрічі з Христом, а потім, як син чи дочка самого Бога, як наш брат чи сестра, ця людина стає частиною сім'ї, церкви. Думка про прийняття людини в сім'ю говорить про нашу посвяту одне одному. Ми маємо родинні стосунки, як брати та сестри. У звичайній людській сім'ї ми не вибираємо собі братів і сестер. Ви не можете сказати: "Добре, ти будеш моїм братом, а ти будеш моєю сестрою" - ні, так не буває. Але ви проводите час разом, ви є родичами на все ваше життя, і це буде так, незалежно від того живете ви під одним дахом чи ні.

Також щодо сім'ї ми можемо провести ще одну аналогію. Ми допомагаємо нашим дітям зрости так, щоб коли прийде відповідний час, вони могли створити власні сім'ї, були самостійними й самі виховували своїх власних дітей. І наше запрошення до церкви має сенс і щодо сім'ї. Наприклад, ми часто запрошуємо когось повечеряти з нашою родиною. Ті, хто має гарну сім'ю, можуть насолоджуватися цим і запросити свого друга чи подругу не лише на вечерю, а іноді навіть у якусь сімейну поїздку, на відпочинок і тому подібне. Коли я був підлітком, у моїй родині так не було. Ми нікого не запрошували до нашої родини, трималися від усіх якомога далі. І я завжди заздрив моїм друзям, які запрошували мене не лише на вечерю, а й переночувати в них удома. І ви знаєте - це особливе почуття: ви просто розумієте, що на якийсь час стали частиною цієї сім'ї, ви їм близькі та дорогі. В Америці зараз це дуже важливо – назвати себе кимось і дотримуватись цього звання. Однак, згадаймо, що саме невіруючі люди назвали учнів Христа - християнами. Невіруючі повісили такий ярлик, бо бачили, що учні живуть і діють так, як жив і навчав Христос. А тому, відповідаючи на запитання про церкву, пам'ятаймо, що запрошуємо людину до близьких взаємин. Також це допоможе нам з вами правильно ставитись одне до одного, тому що я розумію, що переді мною брат, переді мною сестра. Я вважаю, що дуже важливо говорити про це, тому що ми часто можемо зосередитись лише на самих собі.

Нам можуть дуже подобатися або дуже не подобатися наші збори, і ми можемо згяти головне. Я помічав, як люди покидають великі церкви, бо вони проти того чи проти

цього. Ці люди знаходять собі однодумців і, своєю чергою і собі, створюють маленьку групу. Так, якийсь час їм це подобається, і я скажу, що це непогано, якщо ви у зібранні знаєте кожного, маєте спілкування одне з одним. Але якою б не була за розміром ваша церква, велика чи маленька, ніхто з нас не може обійти той факт, що ми маємо мету перебування на цій землі. Ми з вами маємо певну місію. Ми знаходимося тут, щоб донести євангельську звістку до краю землі.

Щоправда, наші церкви іноді звертають більше уваги на те, що відбувається всередині, інколи ж звертають занадто багато уваги те, що відбувається зовні. Мені подобається розглядати ці дві частини нашого служіння, як два крила літака. Ви не можете обрубати одне крило для того, щоб більше уваги приділяти іншому, очевидно, що вам потрібні обидва. Наші церкви в Китаї спочатку називалися домашніми церквами, бо збиралися в когось вдома. Зараз ми так не можемо назвати їх, бо кожен розумів, що має благовістити та набувати учнів для Христа. І таким чином церкви почали розширюватись і розширюватись. Важливо постійно нагадувати нашим членам церкви про їхню місію, важливо підтримувати й розуміння, і дух місіонерства у самій церкві. Ми – пастори, не маємо права забувати про це, хоча нам з вами це так легко ігнорувати.

Я не знаю, який характер саме у вас, які дари у вас, але більшість християн в Америці схожі на мене. Чесно кажучи, найменше на світі мені хотілося б розмовляти з невіруючими й говорити їм про те, що їм потрібно покаятися — це дуже складно. Ми чуємося незручно, незатишно за таких розмов. Щоразу, коли я сідаю в літак, і хтось знаходиться поруч зі мною в сусідньому кріслі, я думаю: “Ну, що ж, настав час починати. Ви розумієте, що в мене не дуже велике бажання це робити. Ви знаєте, натомість я б краще зайнявся чимось іншим. Наприклад, серед тижня я краще сів би в себе в офісі та готував би проповідь, я вважав за краще б провести зустріч керівників церкви або провів би час у вивченні Біблії. Якщо ми чесно зізнаємось самі собі, нам це робити важко. Важко, тому що нам не подобається, коли нас відкидають. Нікому з нас не хочеться, щоб косо дивилися на нас. Звичайно ж ніхто не сідає в літак, сподіваючись, що поруч виявиться людина, яка розповідає їм про Ісуса Христа. Або ваш співробітник і співробітниця не прокидається щодня з надією, що ось сьогодні Аарон розповість їм про те, що вони грішники й тому потребують Ісуса Христа. Тому кожен з нас, приступаючи до благовістя, знає, що така розмова не буде популярною. Мені набагато простіше було б обговорювати інші теми. Наприклад, як вирити достатню кількість колодязів в Африці, щоб забезпечити населення питною водою або, як дбати про бідних, чи про те, як примирити всі раси та народи. Але коли справа доходить до благовістя, то люди не хочуть продовжувати цю розмову: “Будь ласка, не говоріть мені про це”. І якщо ми – лідери, відчуваємо себе незручно в цьому, то тим більше брати та сестри в наших церквах, а тому нас з вами не дуже легко мотивувати.

Нам потрібно прямо говорити про це одне з одним. Важливо збиратися разом, молитися і підтримувати одне одного в благовісті, тому що, як і нам, лідерам, братам і сестрам з наших церков, теж є чим зайнятися, треба приділити час для особистого читання Слова, молитви, треба приділити час для вивчення Біблії у групах, різних видах служіння та багато іншого. Серед перерахованого немає нічого поганого, і все це має бути на своєму місці. Однак, чим би ми з вами не займалися, нам треба розуміти, що церква має виконувати свою місію на землі, і ця місія дана мені, вам та кожному члену церкви.

Мене втішає той факт, що все це я бачу і у Святому Письмі: «**15** бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, що через Нього

кличемо: Авва, Отче!», Римлянам 8 розділ. Ми пам'ятаємо, як Павло пише Тимофію, попереджаючи його про те, якими будуть люди останнього часу. Однак, всупереч цьому протистоянню, Павло неодноразово підбадьорює його, щоб той продовжував виконувати довірене йому служіння:

1Тим.1:18. «Цього наказу я передаю тобі, сину мій Тимофіє, за тими пророцтвами, що про тебе давніше були, щоб ними провадив ти добру війну»,

1Тим.4:14. «Не занедбуй благодатного дара в собі, що був даний тобі за пророцтвом із покладенням рук пресвітерів».

Книга Дій четвертий розділ розповідає про Петра та Івана в 13 вірші сказано, що «люди бачили сміливість Петра та Івана», що відбувалося? Вони благовістили. За це були посаджені до в'язниці. Синедріон забороняє їм благовістити про Ісуса Христа, але вони, будучи відпущені, повертаються до братів і сестер і разом моляться. Про що моляться вони? Про те, щоб Бог дав їм сміливість проповідувати Слово Боже. Павло у своїх листах, надісланих церкві у Солоніках, просить молодих віруючих молитися за нього: «Моліться, щоб я міг благовістити з усією сміливістю, як мені й належить». Всі ці вірші підбадьорюють мене, бо часто ми дивимося на апостола Павла, як на якогось супергероя. Нам здається, що він ніколи не боявся і завжди благовістив про Христа. Але чому він міг так благовістити? Тому, що він був чесним перед віруючими, просив, щоб церкви молилися за нього. Я хочу сміливо проповідувати, я не хочу відступати. Всі учні Христа, всі апостоли потребували молитви та підтримки Божої: і Петро, і Іван, і Тимофій, і Павло. Так і ми з вами, лідери, так само потребуємо такої молитви, такої підтримки. Я молюся про кожного з вас, щоб кожен був настільки близький до Господа, щоб розумів: Він завжди поруч, Він оточує вас, де б ви не були, чим би ви не займалися. І тоді ваше бажання говорити про Христа виходитиме з ваших близьких взаємин із Ним.

Так, ми хочемо, щоб віруючі наших церков були пов'язані воедино, пов'язані любов'ю до Христа та один до одного. Але ми також маємо розуміння того, що треба вчити про те, що всім нам у церкві належить особлива місія – благовістити про Христа. І ми всі здатні й переживати, і боятися, і відчувати себе невпевнено, тому нам потрібна сміливість та сили від Господа. Нумо молитися і підбадьорювати один одного!

Мені подобається уривок із книги Ісуса Навина першого розділу. В цей момент Мойсей вмирає, і служіння керівника народу має перейти до Ісуса Навина. Бог, звертаючись до нього говорить: "Я буду з тобою, так само як Я був з Мойсеєм, тільки будь твердим і мужнім;" До цього Мойсей каже Ісусові Навину ті самі слова: "Бог буде з тобою, тільки будь твердим і мужнім". А потім і народ звертається до Ісуса Навина і каже: "Ми будемо слідувати за тобою, так само як слідували за Мойсеєм, тільки будь твердим і мужнім". Виявляється, і це вже є великим завданням. Так, і я інколи відчуваю невпевненість та несміливість. І ще один цікавий факт про нас із вами. Часто ми з легкістю готові знаходити в наших братах і сестрах те, в чому вони неправі, що їм потрібно виправити. Це ми робимо легко. Але як складно підійти до невіруючої людини й розповісти їй про те, що вона грішник, що їй справді потрібний Христос.

Я пам'ятаю, що сталося зі мною, коли я навчався у середній школі. Моя мама якось привела мене до першої баптистської церкви, де проповідував відомий євангеліст. Цікаво, що всю проповідь він практично кричав: "Якщо ви збираєтеся відкинути Христа, якщо ви збираєтеся відкинути Христа, то вам краще було б відкусити свій язик

і виплюнути його!" І він багато говорив про пекло. До речі, в ті часи про пекло йшлося чимало, але коли я став старшокласником, а потім вступив до коледжу, то помітив, що основна тема проповіді дещо змінилася. Якщо раніше говорили про небо і пекло, то вже помітно, що про пекло почали говорити дуже мало. Основною темою стала істина – Бог любить вас і хоче мати взаємини з вами. І, звичайно, це правда! Господь справді бажає цього. Проходить ще деякий час, і ми виявляємо, що про пекло не йдеться взагалі, ніби його не існує. Ми все більше чуємо про нагороду, яку Бог приготував усім людям, і раді, що такі дожили до того часу, коли цей цикл знову повторюється.

А як нам – церкві Христовій ставитись до цього? Справді, питання про те, де ми опинимося, коли земне життя закінчиться, є надзвичайно важливим. Я також погоджуюсь з тим, що Писання говорить набагато більше, що важливий не лише кінцевий результат – пекло чи рай. Життя вічне ми маємо вже зараз. Ви пам'ятаєте слова Ісуса Христа?: "Це ж є вічне життя, нехай знають Тебе, єдиного істинного Бога, і посланого Тобою Ісуса Христа." І коли Іван пише своє перше послання в першому розділі він каже: "І це пишемо вам, щоб ваша радість була досконала." Він не має на увазі, що його радість від того, що віруючі одного разу потраплять на небеса. Він говорить про сьогоднішній день. Попередній вірш, вірш другий друга його частина: "Щоб і ви мали спілкування з нами: а наше спілкування – з Отцем і Його Сином, Ісусом Христом." Його радість від спілкування з Богом, і Він запрошує увійти до цієї єдності, і до цієї радості всіх інших. Якщо ви матимете спілкування з Нами, тобто з Богом, Батьком, Сином Ісусом Христом, то це доповнить Мою радість, вона стане досконалою. І ми вже зараз є громадянами Царства Небесного. Ми запрошуємо всіх людей увійти до нього. І це починається зараз на землі. Ми вже є частиною цього невидимого Царства. Звичайно ж, у повноті всі благословення цього Царства прийдуть, коли ми будемо взяті в ті прекрасні оселі, де очікує нас Ісус Христос, коли ми побачимо нашого Царя на власні очі, і так завжди ми будемо з Ним.

В цей час ми не можемо дочекатися, коли опинимося на цьому небесному бенкеті, коли прийдемо на шлюб Агнця. Але ми розуміємо, що взаємини, які ведуть до такого чудового фіналу, починаються вже сьогодні. Ми з вами з жалем зауважуємо, що за останні десятиліття відбулися зміни. Такі зміни, що нам уже не хочеться взагалі говорити про Божий суд. Таке ставлення взагалі не є Біблійним. Коли ви чуєте проповідника, який каже: "Ну я не хочу говорити про суд, мені більше подобається проповідувати про любов". Але ж Христос говорив про суд, адже апостоли так само попереджали про Божий суд. Звичайно ж, і Христос, і апостоли були люблячими людьми, і до того ж саме любов спонукала їх говорити всю правду людям, у тому числі і попереджати про майбутній суд.

Вже від початку життя людства Бог попереджав про суд. Адаму і Єві було сказано: "Якщо будете їсти від цього дерева - ви помрете". Кожна дія має власний результат. І потім кожен із наступних пророків мав перед собою два завдання. Перше – сказати людям про ті благословення, про ті Божі обітниці, які прийдуть у життя людей, якщо вони будуть слухняні Слову Божому. Друге завдання – попередити їх про Божий суд, який прийде, якщо вони не будуть слухняними. Це дуже просто! Перечитайте книги всіх пророків і побачите це. У книзі Повторення Закону у двадцять сьомому розділі ми читаємо про заповідь, з 11 вірша:" 11 І наказав Мойсей того дня народові, говорячи:

12 Оці стануть на горі Гарізім, щоб благословляти народ, коли ви перейдете Йордан: Симеон, і Левій, і Юда, і Іссахар, і Йосип, і Веніямин.

13 А оці стануть для клятви на горі Евал: Рувим, Гад, і Асир, і Завулон, Дан і Нефталим». Отак вони й зробили. Тобто Мойсей сказав: Шість колін стають на одній горі та вимовляють благословення; шість інших колін стають на протилежній горі, і вони повинні вимовити прокляття; і так по черзі. Одне благословення прочитане, одне прокляття, інше благословення прочитано, інше прокляття. Подібне ми зустрічаємо й у пророків: і благословення, і прокляття, і благословення, і покарання – так діє Бог. І потім у світ приходить Ісус Христос. А що Він робить? Він сходить на гору, і люди чують найвідомішу Нагірну проповідь. Вона починається так: "Блаженні ви, коли... горе вам, якщо..." Читаючи далі Біблію, ми з вами наближуємося до книги Об'явлення, а в ній - остаточне благословення та остаточний суд.

Щороку, коли наша церква, послідовно прочитуючи Біблію, доходить до читання книг пророків, ми часом утомлюємося, пригнічені від того, що знаходиться там. Начебто одне покарання слідує за іншим, і знову покарання, покарання і суди Божі. Отже, щонайменше 50 відсотків Слова Божого говорить про суд. І знову моє запитання: якщо 50 відсотків цієї книги говорить про покарання, то чому 99 відсотків наших проповідей говорять про нагороду та благословення? Так, можливо, нам не хочеться слухати про покарання і про суд, але не можна прикидатись і вдавати, ніби в Біблії про це не говориться. Ми повинні бути вірними покликанню проповідувати все Слово Боже. Я хочу робити те, що робили апостоли та робили пророки. І ось тому, можливо, Христос і сказав: "Горе вам, коли всі люди будуть говорити про вас добре" тому, що таке ставлення було до лжепророків. Але блаженні ви, коли вас ненавидітимуть, коли вас гнатимуть, коли будуть говорити про вас погане" — „ тому що так чинили зі справжніми пророками. Так, коли я був молодший, більше говорилося про Божий суд, але зараз усе змінилося. Нам не хочеться проповідувати з гори Евал, а хочеться залишити тільки гору Гарізім, нам хочеться заплющити очі на Христові: "Горе вам", а хочеться залишити тільки: "Блаженні ви". Ми хочемо забути про основну частину книги Об'явлення і дочекатися останніх двох розділів благословень.

І коли я навчався у старших класах школи, саме думка про Божий суд спонукала мене благовістити та говорити про Христа моїм одноліткам. Так, іноді це було складно, я відчував себе незатишно, я часто переймався, іноді мені було соромно, але перед моїми очима стояла страшна картина. Я уявляв, як мої друзі потраплять у пекло, як вони стоятимуть перед Богом на Його суді. Я уявляв, як на них вилитимуться суди Божі, описані в книзі Об'явлення. Я уявляв, що виповниться написане в Матвія двадцять п'ятому розділі. Я розумів, що перебуватиму на одному боці з Христом, а всі мої друзі – на іншому. Я розумію, що це не єдина причина, яка повинна спонукати нас благовістити, але, тим часом саме страх, саме переживання за моїх друзів і спонукали мене до благовістя. Подібне відбувалося, коли я навчався у коледжі. Бувши на другому-третьому році навчання, я відкривав книгу з фотографіями всіх студентів і обдзвонював усіх майбутніх випускників, тому що розумів: "Можливо я більше ніколи не побачу їх, а я повинен сказати їм про найголовніше, про найважливіше для них". знову, хоч це було непросто, я відчував себе незручно, але саме мої переживання, страх за них і любов до них спонукали мене до благовістя.